

[Karlsson.]

Kaserneliv, dels ved at springe Soldat, dels ved at blive sendt i Ungdomslejr en eller flere Gange, og jeg begriber ikke, at det høje Ting kan gaa med til noget saadant.

Ifølge de Oplysninger, der er tilstillet Udvalget, er det jo ogsaa saaledes, at inden der er gaaet tre Maaneder, er Halvdelen af Deltagerne afgaaet fra Lejrene, dels ved ulovlig Bortgang, dels for at søge Arbejde, dels fordi de har faaet Arbejde, eller hvilke Grunde der nu kan være. I Aarene 1941—42 og 1942—43 er hver femte eller sjette Deltager bortgaaet ulovligt, som man kalder det. Det viser dog, at Tilfredsheden med Lejrene langtfra deles af de unge, som bliver tvangshenvist til Lejrene. Ved de Metoder, der kommer til Anvendelse, tilside-sættes ethvert Hensyn til Ungdommen, og jeg og mit Parti finder, at det er en mærkværdig Form for Beskæftigelse og Uddannelse af Ungdommen. Vi kan til Nød gaa med til, at Ungdommen kan komme i Ungdomslejr eller, som det nu kaldes, arbejdstekniske Ungdomsskoler paa frivillig Basis, saaledes at de selv melder sig og deltager i Arbejdet og Undervisningen, hvilket jeg ogsaa erkender kan støtte dem med Hensyn til deres fremtidige Beskæftigelsesmuligheder. Med det Antal Lejre, vi har i Dag, er der Plads til ca. 800 eller maaske 1.000 unge, og i Perioder med større Arbejdsløshed vil det sikkert ikke være vanskeligt at faa en Tilgang af unge ad Frivillighedens Vej, saaledes at man kan fylde Lejrene ogsaa paa de Betingelser, som bydes i Dag; men Ro omkring Ungdomslejrene vil man ikke faa, saa længe man bevarer Princippet Tvangshenvisning. Den saakaldt ulovlige Bortgang fra Lejrene vil sandsynligvis blive mindre i Fremtiden, men Grunden til den ulovlige Bortgang, hvorved de unge Mænd mister deres Muligheder for at faa Understøttelse, ligesom naar de nægter at tage til Ungdomslejr, er ikke fjernet, og ulovlig Bortgang vil derfor stadig finde Sted.

Vi kan ikke være med til at vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, det har, og jeg vil derfor anbefale, at man stemmer for de Ændringsforslag, vi har stillet, som gaar ud paa at fjerne Tvangshenvisningen, saaledes at Deltagelse i de arbejdstekniske Ungdomsskolars Undervisning bliver frivillig.

Der er ogsaa andre Ting, vi kunde have tænkt os at stille Ændringsforslag om, men vi har holdt os til dette afgørende Spørgsmaal. De andre Ting nævnte jeg ved første Behandling, der var f. Eks. Feriespørgsmaalet. Jeg vil altsaa anbefale, at man

stemmer for de af os stillede Ændringsforslag og ogsaa for de øvrige Ændringsforslag.

Poul Sørensen: Det er klart for enhver, at naar der paa Rigsdagens Bord ligger et Forslag om Foranstaltninger til Imødegaaelse af Ungdomsarbejdsløshed, kan det ikke andet end aftvinge det høje Ting stor Interesse. Jeg, der gennem en Aarrække har haft Lejlighed til i et socialt Udvalg i en Købstadkommune at følge dette Problem, vil sige, at det er et af de største Problemer, det moderne Samfund staar over for.

Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger om et enkelt Omraade inden for det Forslag, vi her har til Behandling, nemlig de arbejdstekniske Ungdomsskoler, det, som vi i daglig Tale kalder Ungdomslejrene. Jeg for mit Vedkommende har altid været ængstelig ved og afvisende over for en Opdragelses- og Uddannelsesform som denne. Før Besættelsestiden var der vel ikke mange, der havde den samme Indstilling over for dette Problem som jeg, men det er mit Indtryk, at der i Dag er flere ude omkring i Befolkningen, der har det. Dette Omslag er maaske først kommet i den allersidste Tid, for saa sent som for maaske 2 Aar siden medtog f. Eks. mit Parti i sit Program Ønsket om at bevare denne Foranstaltning inden for Lovgivningen, og paa det Tidspunkt havde vel de fleste denne Indstilling, men særlig efter det, vi har været igennem i disse Aar, maa jeg for mit personlige Vedkommende sige, at denne Form for Ungdomsopdragelse efterhaanden, om jeg saa maa sige, hænger mig ud af Halsen. Jeg tror, at der blandt den danske Ungdom, efter hvad den har været Vidne til, er en saadan Modstand mod denne Form, at vi lige saa godt kan se Sandheden i Øjnene og gaa ind for det Synspunkt, som jeg ved er den almindelige, jævne Ungdoms, maaske mindre Ungdomsledernes: at denne Form for Ungdomsopdragelse hører Fortiden til.

Derfor havde jeg meget haabet, da jeg paabegyndte Arbejdet i Udvalget, at den højtærede Minister havde villet gaa ind paa min Tankegang, saaledes at vi sammen kunde have udarbejdet et Lovforslag, som tog Sigte paa alle de Foranstaltninger uden for Ungdomslejrene, der kunde bringes i Anvendelse til Imødegaaelse af Ungdomsarbejdsløsheden. Det er altsaa ikke sket.

Derfor vil jeg gerne have Lov til for at underbygge mit Synspunkt at gøre nogle, om jeg saa maa sige, Modbemærkninger til Udvalgets ærede Ordfører, som jo tegnede et Billede for os, der i og for sig var meget tiltalende og smukt, men som efter